
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1976 r. (RAD 2)

Palestra 20/8-9(224-225), 107-109

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Gdy zaczynaliśmy swoją pracę, było wielu wątpiących w jej powodzenie, ba, nawet wątpiących w jej potrzebę. Wydaje się nam, że osiągnięte rezultaty stanowią jednak sukces i że wątpiący nie mieli racji.

Henryk Nowogródzki

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO z dnia 13 maja 1976 r. (II UZP 10/76) *

Sąd Najwyższy — Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 13 maja 1976 r. następującego zagadnienia prawnego, przekazanego postanowieniem z dnia 29 marca 1976 r. przez Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie do rozstrzygnięcia w trybie art. 68 ustawy z dnia 24 października 1974 r. o okręgowych sądach pracy i ubezpieczeń społecznych:

„Czy świadczenia z funduszu urlopowego utworzonego — na podstawie regulaminu w sprawie rozliczenia i rachunkowości w zespołach adwokackich, uchwalonego przez Naczelną Radę Adwokacką w dniu 15.X.1972 r. i zatwierdzonego przez Ministra Sprawiedli-

wości decyzją z dnia 17.XI.1972 r. — w wysokości 2,5⁰₀ opłat za czynności zespołów adwokackich i obliczonego do wypłaty świadczeń z początkiem każdego roku według stanu na dzień 31 grudnia, a wypłacanego adwokatowi-członkowi zespołu na wczasy w wysokości proporcjonalnej do jego wynagrodzenia brutto pobranego w roku obrachunkowym, wlicza się do podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 23.I.1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin?”

postanowił udzielić odpowiedzi przeczącej.

* Dotychczas nie publikowana.

2.

WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO z dnia 20 marca 1976 r. (RAD 2/75) *

Niezastosowanie się wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej do wskazań in-

stancji odwoławczej, uchylającej orzeczenie i przekazującej sprawę do po-

* Dotychczas nie publikowany.

nownego rozpoznania, uzasadnia w pełni uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Komisja dyscyplinarna, nie dając wiary zeznaniom świadka co do wręczenia obwinionemu kwoty pieniężnej poza kasą zespołu adwokackiego, powinna rozważyć zasadność wniosku oskarżyciela o zmianę kwalifikacji prawnej przewinienia z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. z 1964 r. Nr 1, poz. 4).

Uzasadnienie

Wyższa Komisja Dyscyplinarna orzeczeniem z dnia 14 września 1974 r. sygn. akt WKD 30/74, po rozpoznaniu odwołania obwinionego adwokata X od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 11 maja 1974 r. sygn. akt KD 14/73, uchyliła zaskarżone orzeczenie w punkcie III, dotyczącym przyjęcia przez obwinionego od T.P. kwoty 800 zł z pominięciem kasy Zespołu Adwokackiego Nr 1 w M., oraz w części dotyczącej kary łącznej i kosztów postępowania i sprawę w tym zakresie przekazała do ponownego rozpoznania Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w W.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna orzeczeniem z dnia 8 marca 1975 r. sygn. akt KD 22/74 uniewinniła obwinionego od powyższego zarzutu zawartego w pkt III, a za czyny opisane w pkt I i II aktu oskarżenia wymierzyła obwinionemu karę łączną nagany, obciążając go zarazem kosztami postępowania w kwocie 600 zł.

W rewizji nadzwyczajnej Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej wniosło o uchylenie powyższego orzeczenia i przekazanie sprawy Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej do ponownego rozpoznania, zarzucając naruszenie przepisów art. 391 § 3 k.p.k. oraz art. 3 § 1, 158, 313 § 1 i 338 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:
Nie można odmówić słuszności za-

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie sprawy dyscyplinarnej obwinionego adwokata X z powodu rewizji nadzwyczajnej założonej przez Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w W z dnia 8 marca 1975 r. sygn. akt KD 22/74, orzekł:

uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać sprawę Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w W do ponownego rozpoznania.

rzutowi, że Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna nie zastosowała się do wskazań instancji odwoławczej co do dalszego postępowania, a w szczególności, że mimo zalecenia nie przesłuchała ponownie świadków T.P. i A.P. dla wyjaśnienia sprzeczności i skonfrontowania zeznań tych świadków z zeznaniami świadków obrony, którzy podtrzymywali swoje poprzednie zeznania.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna nie przesłuchała ponownie świadka T.P., gdyż dopatrzyła się sprzeczności w jego zeznaniach, w tym mianowicie, że będąc przesłuchany w dniu 17.XI.1973 r. świadek ten zeznał, iż powtórnej wpłaty kwoty 400 zł dokonał w miejscowości K na polowaniu w obecności świadka B, gdy tymczasem w toku dochodzenia dyscyplinarnego przeprowadzonego w dniu 27.VI.1973 r. stwierdził, iż wpłaty tej dokonał do rąk obwinionego w czasie spotkania z nim w W, gdy przekazywał mu odpis orzeczenia sądowego z uzasadnieniem. W rewizji nadzwyczajnej słusznie zakwestionowano powyższe rozumowanie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, gdyż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na wyciągnięcie z przytoczonych zeznań świadka T.P. tych sprzeczności, o których jest mowa w zaskarżonym orzeczeniu. Świadek bowiem T.P. zeznał wprawdzie do proto-

kołu z dnia 17.XI.1973 r., że pojechał z B i obwinionym na polowanie do K, jednakże w protokole tym nie ma zapisu, że wpłata 400 zł została dokonana na polowaniu w K oraz że obecny był przy tym świadek B. Ten argument zatem — wbrew odmiennemu pogładowi Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej — nie może służyć za podstawę do odmówienia wiarygodności zeznaniom świadka T.P.

Niezależnie od powyższego Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna naruszyła przepis art. 391 § 3 k.p.k., gdyż pominęła wiążące dla niej wskazania instancji odwoławczej co do dalszego postępowania. W szczególności Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna pominęła dowód z ponownego przesłuchania świadka A.P. i świadka T.P. oraz nie skonfrontowała obu wymienionych świadków z pozostałymi świadkami. Pominiecie tych dowodów mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a w szczególności na odmienną ocenę zebranego w sprawie materiału. Komisja Dyscyplinarna nie skorzystała też z uprawnień przysługujących jej z mocy § 27 pkt 4 i ewentualnie pkt 5 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim, a to w związku z treścią pisma świadka T.P., że nie stawi się na rozprawę oraz że jego żona A.P. również „nic nie powie”. Nie można zaś z góry wyłączać tego, że przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego w myśl wskazań zawartych w orzeczeniu Wyższej Komisji Dyscyplinarnej mogłoby doprowadzić do innych wyników.

Dodatkowo należy zaznaczyć, że gdyby po uzupełnieniu postępowania dowodowego Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna nie dała nawet wiary zeznaniom świadka T.P. co do wręczenia obwinionemu kwoty 800 zł poza kasą Zespołu, to powinna była rozważyć zasadność wniosku przedstawiciela Prokuratury Generalnej złożonego na rozprawie przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną a zmierzającego do zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego obwinionemu przewinienia, a mianowicie czy zarzucany mu czyn nie stanowi naruszenia § 20 rozp. Ministra Sprawiedliwości w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. z 1964 r. Nr 1, poz. 4).

Sąd Najwyższy nie podzielił wyrażonego w odpowiedzi na rewizję nadzwyczajną zapatrywania o niedopuszczalności uwzględnienia rewizji nadzwyczajnej ze względu na upływ terminu przewidzianego w art. 463 § 2 k.p.k. Termin sześciomiesięczny do wniesienia rewizji nadzwyczajnej należy bowiem liczyć od daty uprawomocnienia się orzeczenia, w związku z czym należy uznać, że rewizja nadzwyczajna została wniesiona w terminie wynikającym z powołanego przepisu, skoro rewizja nadzwyczajna nadana została w urzędzie pocztowym w dniu 19 listopada 1975 r., a zaskarżone orzeczenie uprawomocniło się w dniu 20 maja 1975 r.

Z tych przyczyn oraz z mocy art. 387 pkt 2 i 3 w związku z art. 462 k.p.k. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.